

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.I.20.330/2012/3. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Sz.V . pártfogó ügyvéd (címe) által képviselt felperes neve (címe) felperesnek, I.rendű alperes neve (címe) I. rendű és a II.rendű alperes neve (címe) II. rendű alperesekkel szemben kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperesek pernyertességének előmozdítása érdekében a dr. Papp Dezső ügyvéd ügyintézése mellett a dr. Papp Dezső Ügyvédi Iroda (címe) által képviselt Allianz Hungária Biztosító Zrt. (címe) beavatkozott - a Szolnoki Törvényszék 16.P.20.307/2011/30. számú ítélete ellen a felperes részéről 31. sorszám alatt előterjesztett és 33. sorszám alatt indokolt fellebbezése folytán - tárgyaláson kívül - meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A felperes pártfogó ügyvédjének a díját az állam viseli.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

Az I. rendű alperes **"T-n"** háziorvos, üzletvezetője és beltagja a II. rendű alperesnek. A II. rendű alperes vállalásában, de a tényleges munkát végezve az I. rendű alperes 2008. november hónaptól **"X-n"** helyettesített, ahol lévő háziorvosi körzethez a felperes is tartozik.

A felperes az I. rendű alperes által vezetett betegforgalmi napló adatai szerint 2008. december hó 23. napján 10 óra 46 perckor jelent meg a **"x-i"** háziorvosi rendelésen a rendszeresen szedett gyógyszereinek felírása érdekében (Meloxan 15 mg tabletta 2*1, Bisoblock 5 mg tabletta 2*1½ tabletta); diagnózisként egyéb elsődleges térdízületi arthrosis és egyéb meghatározott szívritmuszavarok kerültek feltüntetésre. Ekkor a felperes vállfájdalomra nem panaszkodott. A felírt gyógyszerek közül a felperes még aznap a Meloxant váltotta ki a **"x-i"** Cs. Gyógyszertárban.

Az I. rendű alperes által vezetett betegforgalmi napló adatai szerint a felperes 2009. január hó 5. napján ismételten megjelent a háziorvosi rendelőben, ahol őt újból az I. rendű alperes látta el. Panaszként előadta, hogy kerékpárral elesett és a bal vállát fájlalta. Státuszként kóros állás, defanse és a bal váll ízületének üres vápája, míg diagnózisként a mellkas hátulsó falának egyéb felületen sérülései, valamint a váll és a felkar zúzódása, illetőleg a váll ficama került rögzítésre azzal a véleménynel, hogy a sebészi nyaktörés sem zárható ki, ezért az I. rendű alperes a felperest továbbküldte aKórház traumatológiájára.

A Kórház a felperest másnap vette fel, és 2009. január hó 10. napján bocsátotta el. A zárójelentés és az egészségügyi dokumentáció szerint a felperes 2008. december hó 22. napján közterületen kerékpárról leesve a bal vállát ütötte meg, azóta a bal karját használni nem tudta; felvételére a bal vállízület kéthetesként megjelölt ficamának helyretétele (repositio) céljából került sor. Az inveterált vállficamot narkózisban reponálták és Dessault kötésben rögzítették. A hónaljárokban (fossa axillaris) kialakult enyhe fokú idegkompressziót követő érzécsökkenés (hypoesthesia) jelentősen csökkent. Az ízület helyretétele után három hét időtartamú rögzítés, majd gyógytorna került előírásra, valamint a kezelés kiegészítéseként szteroid típusú gyulladáscsökkentő kúrát (Medrol) alkalmaztak, amit a felperes félbeszakított az emelkedő vérnyomásértékei miatt.

2009. március hó 19. napján a bal oldali vállöv és a felső végtag fájdalosságát, érzés- és mozgászavarát kórismézték a bal vállízület körüli, valamint a bal kéz kisujj-párnabeli izomtömegének csökkenésével. Az ideggyógyász szakorvos az „incisura scapulae syndroma” kórmegeállapítást tette a vállövben kialakult állapot összegzéséeként, aminek oka az elszenvedett vállficam volt. Ennek során a vállöv izmai és idegei olyan mértékű kóros tengelyállású nyomás alá kerültek, ami kiváltotta az észlelt tüneteket. A területben kialakult kóros nyomásviszonyok időtartama önmagában is kóroki tényező, ezért egy tartósan, napokig vagy hetekig fennálló vállficam jelentősen nagyobb valószínűséggel okoz ilyen jellegű elváltozást.

A felperest a "y-i" rehabilitációs intézménybe utalták be, ahol 2009. február hó 16. napjától 2010. június hó 11. napjáig kezelték, ám ennek ellenére nem gyógyult meg. A felperes balesettel érintett kezénél az ujjak tartása karomállású, azok duzzadtak, lila színűek, mozgásukban korlátozottak, s az fájdalomérzettel is jár.

A felperes 2009. szeptember hó 3. napján közvetítői eljárást kezdeményezett az I. rendű alperessel szemben. Előadása szerint 2008. december hó 19. napján kerékpárral elesett, s a válla kiugrott a helyéről. Az ezt követő hétfőn - december hó 22. napján - ment el az I. rendű alpereshez a vállpanaszával, azonban őt meg sem vizsgálták, csupán az asszisztens vérnyomást mért, más nem történt. A karjára gyógyszert írtak fel, ám attól az még jobban fájt, ezért a gyógyszert nem szedte tovább. Az ünnepek után visszament az orvoshoz, beutalót kért a ... kórházba, ahol másnap kezdődött meg az intézményes kivizsgálása. A konzervatív kezelés ellenére fájdalmai nem múltak el, és a keze ugyanolyan rossz, mint a sérülés kialakulásakor volt. Álláspontja szerint a fájdalma már elmúlt volna, ha az I. rendű alperes őt azonnal kórházba utalja.

A ... Igazságügyi Szakértői Kamara Egészségügyi Közvetítői Tanácsa folytatta le az eljárást (KISZKEÜ/3/2009.), amelyben orvosszakértői vélemény beszerzésére is sor került. **Dr. J. P.** igazságügyi orvosszakértő véleménye szerint a felperesnél a hosszabb időtartamig fennálló vállficam közvetlen okozati összefüggésbe hozható a kialakult tünetegyüttessel. Mivel a felek eltérő előadást tettek arról, hogy pontosan melyik napon jelent meg ellátásra a felperes, az orvosszakértő rögzítette: amennyiben az I. rendű alperes vétkesen közreműködött a késedelem kialakulásában, akkor a kialakult kórállapotért felelősségre vonható, ellenkező esetben a beteg saját maga felelős, és saját magának kell hordoznia a következmények terhét. Az eljárás során a felek előadása közötti ellentmondást nem tudták feloldani, ezért a szakértő a dokumentáció alapján azt állapította meg, hogy a felperes 2009. január hó 5. napján említette először a bal válltáji sérülését, amit ezt megelőzően sem háziorvosának, sem az ügyeletnek nem jelzett. Ezt követően a mediátor az eljárást megszüntette azzal, hogy a felek között nem történt megegyezés.

A felperes módosított keresetében 6 000 000 Ft nem vagyoni kártérítés megfizetésére kérte kötelezni egyetemlegesen az alpereseket.

Az alperesek ellenkérelmükben a kereset elutasítását kérték a jogalap hiányában, ahogy a beavatkozó is, perköltség iránti igényük egyiküknek sem volt.

Az elsőfokú bíróság a 30. sorszám alatt meghozott ítéletében a felperes keresetét elutasította azzal, hogy a le nem rótt kereseti illeték és az állam által előlegezett költség az állam terhén marad.

Határozatának indokolása szerint a felperesnek azt kellett volna bizonyítania, hogy az alperesek jogellenes magatartása - mulasztása - miatt következett be a károsodása, amely esetben kerülhetett volna sor az alperesek magatartásának a kimentésére.

A felelősség megítélése szempontjából alapvető kérdés volt, hogy a felperes mikor esett el, s ehhez képest mikor jelentkezett az I. rendű alperesnél a panaszával. E vonatkozásban a felperes egymásnak ellentmondó előadásokat tett: a perben végig azt állította, hogy 2008. december hó 19. napján este történt a balesete, és a következő hétfőn, december hó 22. napján jelent meg az I. rendű alperesnél, amivel szemben **dr. K. S.** - aki a Kórház baleseti sebészeti osztályán ellátta a felperest - azt vallotta, hogy a felperes az osztályra való bekerülésekor 2008. december hó 22. napjára tette a balesetét, ami rögzítésre is került a kórházi iratokban.

A betegforgalmi napló szerint 2008. december hó 23. napján jelent meg a felperes a háziorvosi rendelésen, amivel szemben a felperes nem tudta bizonyítani, hogy ő az előző napon jelent volna meg. **F. I-né** asszisztens is azt vallotta, hogy a felperes 2008. december hó 23. napján jelentkezett, s akkor a térdére panaszkodott, valamint a szokásos gyógyszer került felírásra, ám a vállát nem említette.

A Cs. Gyógyszertár megkeresésre adott válaszából megállapíthatóan a felperes 2008. december hónapban egy vényt váltott ki (Meloxan 15 mg tabletta), amit 2008. december hó 23. napján írtak fel a részére - ez ugyancsak az alperesi előadást támasztotta alá.

B. S. tanú, a felperes szomszédja azt vallotta, hogy 2008. decemberében - ám pontos nap megjelölése nélkül - a felperest azzal szállította el a háziorvoshoz, hogy fáj a válla. A jószomszédi viszony miatt a tanú nem volt elfogulatlannak tekinthető. Ez a tanúvallomás ellentétben is állt **B. A.** tanúvallomásával. **B. A.** - aki "**X-n**" körzeti ápoló - azt vallotta: a felperes mesélte neki, hogy elesett az ünnepek körül, megütötte a vállát, de nem ment el orvoshoz, mert azt várta, hogy majd magától meggyógyul, és csak az ünnepek után fordult orvoshoz. **B. L.** tanú is erről számolt be, ugyanis a felperes beszélő viszonyban van az édesanyjával, akinek elmesélte, hogy az ünnepek körül esett el, de csak az ünnepek után, az újévben ment el a háziorvoshoz.

A felperes nem tudott megfelelő választ adni arra a kérdésre, miszerint ha a vállfájdalmának orvoslása miatt kereste fel a rendelőt, akkor miért jött el anélkül, hogy az megtörtént volna. Szintén nincs elfogadható válasz arra, hogy ebben az esetben miért nem vette igénybe az ügyeletet vagy a sürgősségi ellátást, amit a felperes az életkorával indokolt.

Dr. K. S. tanú szerint az elszenvedett vállficam nem volt friss, de a keletkezésének idejét nem lehetett megállapítani. **Dr. B. L.** tanú szerint - aki a "**y-i**" intézetben kezelte a felperest - a felperes ugyan sokáig járt az intézményükbe, ám arról soha nem panaszkodott, hogy azért került ilyen állapotba, mert a háziorvos nem látta volna el őt időben. **Dr. J. P.** tanú a vallomásában előadta: ő is megkérdezte a felperestől, ha fáj a válla, ezzel elmegy az orvoshoz, akkor miért jött ki úgy a rendelőből, hogy nem vizsgálták és nem látták el, amire a felperes valami olyasmit mondott, hogy bízott a fájdalom elmúlásában.

A felperes tehát nem tudta bizonyítani, hogy egyrészt 2008. december hó 19. napján esett el, másrészt a 2008. december hó 22. napi rendelésen jelent meg, harmadrészt pedig azt, hogy 2008. decemberében az I. rendű alperes őt nem a panaszai szerint látta volna el, s hogy a vállsérülés jelzése ellenére ellátatlan maradt. Nem bizonyított ezért, hogy a késlekedés az alperesek magatartására lenne visszavezethető, amiért az oldalukon jogellenes magatartás sem volt megállapítható, így az elsőfokú bíróság a felperes keresetét elutasította azzal, hogy a felperes személyes költségmentessége folytán a le nem rótt kereseti illetéket és az előlegezett költséget az állam viseli.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az ítélet megváltoztatásával a keresetének történő helyt adást kérte. Sérelmezte **B. S.** tanúvallomásának a kirekesztését, mert ő igazolta, hogy a felperes az ünnepek előtt nagy fájdalmakkal jelentkezett a háziorvosánál, így ennek alapján a keresete nem lett volna elutasítható.

Az alperesek és a beavatkozó fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztettek elő.

Az ítélet tábla a fellebbezést a Pp. 256/A. §-a (1) bekezdésének f) pontja alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és azt alaptalannak találta a következők szerint:

Az elsőfokú bíróság a tényállást a jogvita elbírálásához szükséges mértékben feltárta, és abból az irányadó jogszabályok megfelelő alkalmazásával helytálló következtetésre jutott.

Az elsőfokú bíróság megalapozottan mutatott rá, hogy az ellentmondásos előadásokat tevő felperes nem tudta bizonyítani az alperesek magatartásának a jogellenességét, valamint az őt ért kár és az alperesek magatartása közötti okozati összefüggést. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat a Pp. 206. §-ának (1) bekezdésében rögzítettek szerint a maguk összességében megfelelően értékelte, s állapította meg ezek, valamint a felek előadásának egybevetése alapján a tényállást. Ennek során kellően számot adott arról, hogy a felperesnek a **B. S.** tanú vallomásával alátámasztott előadásával szemben miért az alpereseknek a több tanú vallomásával és a rendelkezésre álló okirati bizonyítékokkal is igazolt tényállítást fogadta el ítélezése alapjául, ami miatt a fellebbezésben írtakkal ellentétben a bizonyítékok téves értékeléséről és téves logikai gondolatmenet mellett meghozott döntésről sem lehetett szó. Mivel mind a jogellenes magatartás, mind pedig az ennek a bekövetkezett kárral való okozati összefüggése a kártérítési felelősség egy-egy konjunktív feltétele, azok hiányában az alperesek marasztalása fogalmilag kizárt volt, miáltal megalapozottan került sor a kereset elutasítására.

A leírtak miatt az ítéletábra az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta annak helyes indokainál fogva (Pp. 254. §-ának (3) bekezdése).

A felperes a fellebbezési eljárásban is pervesztes lett, ám sem az alperesek, sem a beavatkozó oldalán költség nem merült fel, ezért ennek kérdésében rendelkezni nem kellett. A felperes személyes költségmentessége folytán le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket a költségmentesség bírósági eljárásban való alkalmazásáról szóló 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. §-ának (1) bekezdése és a 14. §-a alapján az állam viseli, ahogy a felperest képviselő pártfogó ügyvéd díját is a Pp. 87. §-ának (2) bekezdése, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. törvény 11/A. §-ának (2) bekezdése értelmében.

Debrecen, 2012. október hó 2. napján

dr. Csikiné dr. Gyuranecz Márta sk. a tanács elnöke, dr. Bakó Pál sk. előadó bíró, dr. Veszprémy Zoltán sk. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő